

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2405/2024
04.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Кнежевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Војска Србија, ВП 4976 Врање, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1447/16 од 13.09.2016. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1447/16 од 13.09.2016. године у ставу првом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1447/16 од 13.09.2016. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 588/15 од 04.04.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и социјално осигурање надлежном фонду ПИО – Филијала Врање, на име тужиоца у складу са његовом стручном спремом за период од 04.03.1993. године до 05.04.1995. године, а према основицама које важе у моменту плаћања и да надлежном Фонду преда прописани образац у остављеном парниционом року. Ставом другим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда истакнут од стране тужене. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 62.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1447/16 од 13.09.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од

извршности пресуде до исплате, док је преко овог износа па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 62.250,00 динара одбијен захтев тужиоца.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу (став први изреке), тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиоца на уплату доприноса за обавезно социјално осигурање. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са измењеним ставом ревизијског суда о надлежности суда да у парничном поступку одлучује о захтеву запосленог лица да му послодавац уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним организацијама за обавезно социјално осигурање, без обзира на то да ли је такав захтев једини предмет спора, који је усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно наведеном, како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Одредбама главе XXIX Закона о парничном поступку прописана су посебна правила за поступак у парницама из радних односа, док се остале одредбе овог закона примењују када одредбама ове главе није другачије прописано (члан 436.). Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека и тада се о дозвољености ревизије одлучује према вредности предмета спора у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници о заснивању, постојању или престанку радног односа код којих је ревизија увек дозвољена према члану 441. ЗПП, већ је предмет спора уплата доприноса, а у тужби која је поднета 10.07.2015. године је означена вредност предмета спора од 10.000,00 динара (коју је прихватио и првостепени суд) и која је очигледно испод новчаног цензуса за изјављивање ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић